

Arrest

nr. 79 726 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 26 augustus 2011 beslist het bestuur tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 01.04.2011 door C., G. (...) geboren te Sombor, op 14.07.1985 en van Servische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

Een kassabon van Bart Smit, 2 bioscooptickets, 2 dienstkaarten T1 Germinal Beerschot Parking, een afhaalbon goederen Ikea: aangezien op deze documenten geen verwijzingen naar geen van beide betrokkene valt terug te vinden, vormen deze documenten geen afdoende bewijs voor de relatie.

Een attest cursus maatschappelijke oriëntatie van betrokkene: aangezien op dit attest enkel een verwijzing naar betrokkene en geen naar de partner van de betrokkene valt terug te vinden, vormt dit attest geen bewijs voor de relatie.

Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering ter zake onzorgvuldig en niet correct is.

Naast louter theoretische beschouwingen betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht. De bijgebrachte stukken moeten gekaderd worden in de verklaringen van de verzoekende partij en haar partner. Zij hebben onder meer gesteld dat zij reeds geruime tijd samen naar Germinal Beerschot gingen kijken. De seizoenskaarten van GBA dateren van het seizoen 2009-2010. Ten onrechte wordt volgens de verzoekende partij ook gesteld dat de getuigenverklaringen niet als afdoende bewijs kunnen worden aanvaard. *In casu* werd steeds een kopij van de identiteitskaart toegevoegd, zodat ten onrechte wordt gesteld dat deze verklaringen niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Een eenvoudig politie-onderzoek zou reeds aan het licht kunnen brengen dat de relatie van de verzoekende partij en haar partner reeds sedert meer dan een jaar als stabiel en duurzaam te omschrijven is. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook onzorgvuldig en niet correct.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Uit de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 1 april 2011 blijkt dat het bestuur de volgende vraag stelt aan de verzoekende partij: *“Hij / zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 30.06.11 de volgende documenten over te leggen: bewijzen van de relatie en bewijzen van ontmoetingen”*. De verzoekende partij is derhalve wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot inwilliging van zijn aanvraag.

2.4. In de bestreden beslissing beslist de verwerende partij, na een beoordeling van alle door de verzoekende partij bijgebrachte documenten ter ondersteuning van haar aanvraag, dat niet op afdoende wijze is aangetoond dat zij een duurzame en stabiele relatie zou hebben van tenminste één jaar met haar partner. De verzoekende partij brengt daartegen in dat de bijgebrachte stukken moeten gekaderd worden in haar verklaringen en die van haar partner, waarbij zij zouden hebben gesteld dat zij reeds geruime tijd samen naar Germinal Beerschot gingen kijken. Het administratief dossier bevat evenwel geen specifieke documenten die dergelijke verklaringen bevatten van de verzoekende partij of haar partner, en de verzoekende partij toont niet aan dat deze werden afgelegd bij of overgemaakt aan de verwerende partij. Daarbij komt nog dat hoedanook, en zoals dat in de bestreden beslissing werd vermeld, de twee dienstkaarten voor de parking van het voetbalterrein geen enkele naam vermelden. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de kopieën die zij van deze kaarten bijbrengt wel degelijk aan haar persoonlijk en haar partner toebehoorden.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat getuigenverklaringen wel als voldoende bewijs kunnen gelden omdat het bestuur via de gegevens op de identiteitskaarten van deze getuigen deze verklaringen kunnen controleren, betoogt zij in wezen dat zij het niet eens is met de beoordeling ervan door de verwerende partij. Deze handelwijze toont evenwel niet aan dat de verklaringen op eer op kennelijk onredelijke wijze zouden zijn beoordeeld door te stellen dat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Het voegen van een kopie van de identiteitskaart doet hieraan geen afbreuk, het geeft immers geen enkele garantie op de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen.

Waar ten slotte de verzoekende partij stelt dat een eenvoudig politie-onderzoek aan het licht zou kunnen brengen dat haar relatie met haar partner reeds sedert meer dan een jaar als stabiel en duurzaam is te omschrijven, dient te worden benadrukt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en dat zij, bij het indienen van haar aanvraag onmiskenbaar in kennis werd gesteld van de bewijzen die van haar werden verwacht. Nu vaststaat, op grond van de hier aangevochten én de ongemoeid gelaten andere motieven van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij met inachtneming van alle voorgebrachte stukken niet op een kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de op het moment van de bestreden beslissing van toepassing zijnde voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij kan de bewijslast dan ook niet afwimpelen op het bestuur zelf om haar eigen in gebreke blijven te maskeren.

Uit voorgaande blijkt dat de verzoekende partij met haar zeer summiere kritiek op de bestreden beslissing niet aannemelijk maakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de voorgebrachte stukken heeft besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS